

Un doblat històric

El Club Gel Puigcerdà ha segellat una temporada immaculada aconseguint el títol de lliga i la copa en un any marcat pels canvis a la banqueta i per les 41 dianes de la canadenca Courtney Payton Kollman

L'equip celebrant la copa de la Reina **IMATGES CEDIDES JOAN REYES I RFEDH / URITHECAM.**

CLARA JULIÀ - GIRONA

Una portera que les para totes, un trident de canadenques, joves del Barça que reforcen l'equip i una capitana amb l'hoquei gel a l'ADN. Aquest és el còctel que ha permès al Puigcerdà segellar una temporada històrica en què ha guanyat per primera vegada el doblat: copa de la Reina i lliga. El club català es consolida a l'elit d'aquest esport minoritari fent cada vegada més gran una estanteria de trofeus que compta amb tres copes (2024, 2025 i 2026) i una lliga (2025/26).

Les històries èpiques, però, sempre contenen un punt de dramatisme. El d'aquesta es va produir quan el tècnic, Jacob Clarke, va haver de marxar del club per problemes amb el seu visat i va ser Jaime de Bonilla, jugador del sènior masculí, qui es va trobar amb l'oportunitat i el repte de dirigir a l'equip. "Vaig començar d'assistent a mitjans d'octubre per fer de traductor d'en Jacob. Al desembre va haver de marxar i em van proposar fer d'entrenador. No m'esperava la proposta però em va semblar un repte interessant i crec que no ha anat malament", exposa per telèfon. De Bonilla afegeix que un dels grans suports ha estat el del tècnic del masculí, Salva Barnola. "Fent d'assistent veia que el nivell de l'equip era molt bo quan hi eren totes, i pensava que podíem competir pels títols. Tan sols hi havia una mica de desordre en algunes coses i

per això em vaig centrar a implementar tres coses que volia que fessin al cent per cent: fer el que anomenem F3 [un sistema de pressió], bloquejar tirs i millorar les defenses.” Tot plegat, a més a més, entrenant només dos dies a la setmana i fent malabars per aconseguir el quòrum suficient de jugadores per als entrenaments i per als partits. “Tenim tres canadenques a l’equip, també hi ha sis jugadores que són de Puigcerdà, han vingut cinc jugadores que són d’hoquei patins i venen quan poden, i també tenim quatre jugadores que juguen al Barça sub-18 i venen quan poden”, especifica el tècnic que es va enamorar d’aquest esport després de créixer a Àustria.

A finals de febrer l’esforç de la temporada començava a resultar fructuós i l’equip de Puigcerdà es classificava per a la final després de superar el Club Hielo Jaca en un doble partit. La gesta no s’aturaria aquí: tres victòries consecutives contra el Majadahonda van permetre a les cerdanes alçar per primera vegada el títol de lliga en un partit en què una de les grans protagonistes va ser Paula Giménez gràcies al seu *hat-trick*. Ara bé, protegir la porteria tampoc és cosa fàcil i l’eficàcia de Carolina Moreno (412 aturades en 23 partits) a l’hora de salvaguardar el marcador va ser extraordinària. La portera ha estat, juntament amb Julia Embid del Club Hielo Jaca, la millor en la seva posició. El trident de canadenques format per Mari Meier, Elizabeth Norris i Payton Kollman ha tingut un impacte immediat: Kollman ha finalitzat la lliga com a màxima golejadora (41 gols i 35 assistències en 22 partits). I dues setmanes després d’aconseguir el títol de lliga, el Puigcerdà va firmar el doblet després d’arrasar a casa contra el Jaca (3-0) i prolongar l’èxtasi de l’equip groc-i-negre.

Hoquei gel a les venes

La història de la capitana, Carla Iglesias (2003), està inevitablement lligada a l’hoquei gel. Els seus pares, Rico Iglesias i Emi Pous, es van conèixer el 1993 a Puigcerdà després que Iglesias fixés pel club. Un cop va finalitzar l’etapa esportiva a l’entitat, la família va emigrar al Canadà, on Iglesias filla va créixer envoltada de gel i patins. “És curiós perquè he fet el mateix camí que el meu pare. Tot i que he passat vint anys al Canadà, tinc part de la família aquí perquè la meva mare és de Llivia. De fet, el meu oncle va ser president del club i jugo a l’equip amb la meva cosina”, exposa somrient la jugadora.

Tot i que els primers patins que es va calçar van ser els de patinatge artístic, Iglesias no va tardar a canviar les malles per l’estic: “De ben petita vaig veure que a mi el que m’agradava era l’hoquei gel i vaig començar amb nois. Anava als tornejos i era una noia més a l’equip. És cert que era difícil a vegades, perquè em canviava a la grada i perdia una mica la sensació d’estar en un vestidor, però em va enganxar”, recorda.

L’exigència de l’esport, però, no és fàcil de digerir. I després de gairebé dues dècades de hoquei sobre gel, Iglesias va perdre la motivació. “A la universitat no tenia hoquei i en aquell moment volia acabar d’estudiar, compaginar-ho tot era difícil, havia acabat cremada perquè tota la meva vida era l’hoquei. Si comences jove ho portes a la sang i el teu dia a dia es converteix a entrenar-te 4-5 cops per setmana, entrenaments de dues hores, fer físic... És molt i també jugava a futbol. La meva vida social era l’equip i al final no podia més. I ho vaig deixar.” Una retirada circumstancial, perquè al cap d’un temps va rebre la trucada del Majadahonda i va decidir llançar-se de caps a l’aventura. “Feia dos

anys que no jugava però ho trobava a faltar i venir va ser el que em va permetre tornar-me a enganxar”, recorda.

La jugadora, que també és internacional amb Espanya, fa dos anys que és a Puigcerdà, on se sent com a casa. Tant és així que per moments al llarg de la temporada ha hagut de fer de *team manager*: “Les jugadores m’han ajudat molt perquè moltes vegades havíem de gestionar desplaçaments i l’estada de les que pujaven de fora. Però ha estat una oportunitat també per conèixer-nos més i estic molt orgullosa de totes. Aquest any, per exemple, moltes es quedaven a casa meva a dormir els divendres per poder baixar juntes als partits i això ha ajudat molt a crear una millor dinàmica dins l’equip”, conclou la defensa.

Una aposta de club

L’any 2026 serà un any que quedarà gravat en la memòria de molts ciutadans de Puigcerdà. Entre ells, el president del club, Salvador Rigola. “Nosaltres fa tres temporades que treballem molt bé l’equip femení i el dotem de jugadores de nivell per ser competitives i lluitar per les dues competicions. S’està fent una bona feina”, valora el directiu, que agraeix l’esforç fet per totes les integrants de l’equip: “Té molt de mèrit i n’estem molt orgullosos. Cada any dotem de més recursos l’equip i de cara a l’any que ve l’objectiu és poder tornar a fer un grup competitiu i continuar fent créixer l’esport femení a Puigcerdà.” El club va reactivar l’aposta pel sènior femení l’any 2019.

L’hoquei gel ha estat i és l’esport de referència del municipi més poblat de la Cerdanya. “Ens identifica molt en el territori”, diu Rigola d’un club que fa esforços per continuar obrint camí tot i ser un esport minoritari. “A nivell d’institucions ens ajuden molt el Consell Català de l’Esport, l’Ajuntament, la Diputació i rebem ajudes de caràcter privat. Estem molt agraïdes, però necessitaríem una miqueta més per estar al nivell del Jaca o el Txuri-Urdin. Per competir calen recursos i aquestes ajudes són fonamentals”, destaca.

El club continua fent esforços per dinamitzar aquest esport al territori i, entre d’altres, du a terme una escoleta que s’entrena dos dies a la setmana. Una formació que compta amb algunes figures del primer equip com a entrenadores, com és el cas d’Iglesias. “És difícil tenir cinc anys i ser l’única nena de l’equip. Ho sé perquè ho he viscut. Però tot i així, veig que cada vegada s’anima més gent i hi ha nenes que tot i ser molt petites tenen caràcter i les coses molt clares [riu]”, exposa la jugadora, que seguirà lluint la C de capitana la propera temporada i que s’ha tret el títol d’entrenadora.

Després dels resultats d’aquesta temporada tot sembla indicar que el Club Gel Puigcerdà té fam i equip per continuar fent història.